

rotcom v osnove otázok nebolo správne, plynie z tej úvahy, že ani v prípade pravdivosti skutkového stavu uvedeného v 1. hlavných skutkových otázkach nebolo vylúčené, že pred činom obžalovaných vznikla hádka, »v priebehu ktorej O. I. sa zahnal na jedného zo spoločníkov a matku obžalovanej A. S. (prípadne obžalovaných J. K. a Jozefa K.) sekerou, ba matku obžalovanej aj na zem strčil«. Ďalej je to zrejmé aj z toho, že podľa osnovy otázok boli porotcovia otázaní, či obžalovaná A. S. jednala tak, ako bolo uvedené v 1. skutkovej otázke I. skupiny, a že v prípade, že by vyslovili, že okolnosti tieto nie sú pravdivé, mali sa odpoveďou na 2. skutkovú otázku osvedčiť, či je pravda, že obžalovaná po hádke a násilnom vystúpení O. I. »spáchala čin v 1. otázke opísaný«, hoci by zápornou odpoveďou na 1. skutkovú otázku boli vyslovili, že čin ten nespáchala. Vadnosť osnovy otázok plynie aj z tej úvahy, že v prípade záporného zodpovedania prvých skutkových otázok a kladného zodpovedania druhých skutkových otázok bol by tu rozpor vo výpovediach porotcov, lebo otázky tie obsahujú niektoré okolnosti shodné, takže by tie isté okolnosti boli raz uznané za nepravdivé — nestavšie sa — druhý raz však zistené ako skutočnosť. Ponevác podľa ustanovenia § 3, odst. 1. por. nov. majú byť otázky kladené tak, aby porotcovia mohli na ne odpovedať len slovom »áno« alebo »nie«, treba otázky osnovať tak, aby medzi odpoveďou porotcov na jednotlivé otázky nebol rozpor. Toho možno docieľiť snadno vhodným rozdelením skutkových otázok podľa § 4, odst. II. por. nov. tak, aby sa tá istá okolnosť nevyskytovala vo dvoch otázkach, ktoré môžu byť rôzne zodpovedané. Vadným položením vedľajších otázok bol tu zavinený dôvod zmätku podľa § 29, č. 4 por. nov., ktorého treba si tu všimnúť z úradnej povinnosti v smysle predposledného odst. cit. §u, ponevác zmätok bol na ujmu obžalovaných. Preto najvyšší súd zrušil podľa 1. odst. § 34 por. nov. celý napadnutý rozsudok a nariadil nové pojednávanie a rozhodnutie.

Čís. 4942.

I když obžalovaný znal program a cíle NSDAP., pokud se týkají územní celistvosti ČSR., nemusejí jeho styky s onou stranou býti přípravou úkladů o republiku ve smyslu § 2, nýbrž mohou spadatí jen pod ustanovení § 17 čís. 1 zák. na och. rep., je-li zjištěno, že obsahem a účelem styků těch nebylo právě uskutečnění oněch cílů strany.

(Rozh. ze dne 7. března 1934, Zm I 1138/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnii stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 16. října 1933, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin přípravy úkladů o republiku podle § 2 zák. na ochr. rep., uznán vinným toliko přečinem sdružování státu nepřátelského podle § 17 čís. 1 téhož zákona.

Z d ů v o d ů:

S hlediska čís. 10 § 281 tr. ř. vytýká stížnost, že zjištěné jednání obžalovaného bylo prvním soudem nesprávně posouzeno za přečin po-

dle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep., ačkoliv prý toto jednání rozsudkem zjištěné zakládá skutkovou podstatu zločinu podle § 2 téhož zákona. Stížnost je však neodůvodněná.

Subjektivní stránku zločinu § 2 zák. dovozuje z rozsudkového zjištění, že obžalovaný jednal ve srozumění se sousedícími exponenty NSDAP. a že prokázaně navázal přímé styky se členy úderných formací NSDAP. v hostinci W., které upozornil na příchod několika komunistů, a že se dal do služeb strany NSDAP. jako agent provokatér, že znal cíle strany NSDAP., i pokud směřují k úkladům o republiku Československou, naznačeným v § 1 cit. zák., a přes to pro stranu tu pracoval. Zjištění to však nemůže býti dostatečným podkladem pro závěr, že skutek, pro který je obžalovaný souzen, se stal k úkladům o republiku, zejména když je obecně známo, že strana NSDAP. sleduje různé cíle. Jedině z programu strany, aniž se vzalo v úvahu to, co bylo zjištěno o činnosti obžalovaného, nelze usuzovati na to, že styk obžalovaného s touto stranou se dál k úkladům o republiku. Právě to nalézací soud vyloučil. Neboť srozumění obžalovaného se sousedícími exponenty strany NSDAP., navázané styky se členy úderných oddílů NSDAP. a konání služeb agenta provokatéra u této strany, neneslo se podle zjištění soudu k úkladům o republiku, nýbrž znamenalo podporu zmíněné strany a jejich útvarů v jejich činnosti proti komunistům; toto zjištění zmateční stížnost nenapadá. Přípravou úkladů o republiku nestalo se pak ještě toto jednání obžalovaného tím, že obžalovanému bylo známo, že NSDAP. v Německu a její formace sledují (jak zní správně dotyčná zjištění rozsudku) v zásadě cíl přičlenění všech Němci obývaných v cizích území k nynějšímu Německu, tudíž i poněmčilých území Československé republiky. Neboť znalost programu a cílů NSDAP., i pokud se dotýkají územní celistvosti ČSR., nenahrazuje, uvedenou subjektivní náležitost skutkové podstaty § 2 zák., když je zjištěno, že obsahem a účelem styků obžalovaného s NSDAP. nebylo uskutečňování právě těchto cílů strany. Nalézací soud vyloučiv, že se styk obžalovaného s NSDAP. dál k úkladům o republiku, není v rozporu se svým předchozím zjištěním, že obžalovanému šlo o akci proti komunistům. Nedůvodná zmateční stížnost byla proto zamítnuta.

Čís. 4943.

Ustanovení § 28 odst. 2 zák. na ochr. rep., podle něhož je vyloučeno snížití trest na svobodě pod dolejší hranici sazby, jde-li o zločin podle § 2 cit. zák., platí i pro případy, kde trestný čin přípravy úkladů (§ 2) vzhledem k pozdějšímu předpisu § 3 al. 1 zák. čís. 48/1931 sb. z. a n. pozbývá slovního označení »zločin« a nazývá se jen »proviněním«.

(Rozh. ze dne 7. března 1934, Zm II 7/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti veřejného obžalobce do rozsudku senátu mládeže u krajského soudu v Opavě ze dne 19. září 1933, jímž byl obviněný uznán vinným proviněním přípravy úkladů podle § 2 odst. 1—3 zák. na